

Vida i Història: una autobiografia del segle xx

Poc abans de fer noranta anys, George L. Mosse va emprendre la redacció d'una autobiografia en què repassava els temes i els fets que havien recorregut alhora la seua obra com a historiador i la seua vida personal.

**HACIENDO FRENTE A LA HISTORIA.
UNA AUTOBIOGRAFÍA**

GEORGE L. MOSSE

TRADUCCIÓ DE ZIRA BOX

250 PÀGINES / 978-84-370-6740-7 / 28 EUROS

PUV, VALÈNCIA, 2008

George L. Mosse, un dels historiadors més importants de la seua generació, va tractar en la seua obra diversos camps de la història europea: la llei constitucional anglesa, la teologia de la Reforma, el feixisme i el nazisme, el judaisme i la història de la masculinitat, entre molts altres. Durant els últims anys de la seua carrera va tornar a estudiar les implicacions de la cultura europea en els esdeveniments catastròfics del segle xx, especialment la Primera Guerra Mundial i l'Holocaust. En una sèrie de llibres, va desafiar les interpretacions convencionals del nazisme i del feixisme. Per a Mosse, el feixisme i el nazisme no van ser simplement uns moviments brutals i opressius. En destacava el fet que van ser capaços de mobilitzar una àmplia massa de gent tot connectant l'acció política amb uns estereotips culturals profundament populars que s'havien originat durant el segle XIX.

Mosse va ser un dels primers historiadors que va tractar l'estudi de les men-

talitats i actituds populars. No reduïa la cultura a l'art i a la literatura de les elits, sinó que la definia com un estat mental que tendeix a convertir-se en un estil de vida íntimament relacionat amb els reptes i dilemes d'una societat. Així, en els treballs que va dedicar a l'antisemitisme, Mosse es va interessar més per les imatges i els símbols, per les percepcions i les impressions que semblaven motivar l'actuació de la gent, que no pels detalls de la persecució.

Estava convençut que el que l'home és, només la història ho pot dir. Per això, resultava temptador, com ell mateix escriu en la seua autobiografia, «posar la pròpia història personal en perspectiva històrica, especialment quan aquesta vida conté discontinuïtats i experiències que van ser provocades pel curs de la història, i quan el que va ser experimentat com un desafiament personal reflecteix, en realitat, els esdeveniments que assolaven Europa.»

En aquesta autobiografia, que va començar a redactar poc abans de fer noranta anys, repassa una vida que va ser molt variada en l'espai i en el temps: des de la seua infantesa a Alemanya, al si d'una família de la burgesia jueva, passant per l'experiència de l'exili i el compromís antifeixista, a l'establiment als Estats Units. I els viatges i les estades a Anglaterra, a Itàlia, a França, a Israel...;

les tornades a Alemanya. La galeria de personatges que desfilen per aquestes pàgines és tan variada com impressionant: Furtwängler i Menuhin, Goering i Albert Speer, Martin Buber i Gerschom Scholem... Segurament el lector hauria agraït una informació més detallada, amb més anècdotes i amb més relleu, de totes aquestes personalitats, però Mosse ha preferit centrar-se en els temes i els fets que han marcat tant la seua obra com a historiador com la seua vida personal. Sobretot, en allò que proporciona una mena de fil conductor a aquesta autobiografia: la seua doble condició d'exclòs, com a jueu i com a homosexual.

La preocupació pel fenomen de l'exclusió, juntament amb els sistemes de creences, van determinar gran part del contingut de l'obra de Mosse. D'una banda, va insistir en la importància de l'exclòs per a entendre l'estructura de la societat contemporània, perquè l'acceptat i l'exclòs estan units i no poden existir l'un sense l'altre. De l'altra, Mosse pensava que la missió de l'historiador no consistia únicament a investigar el que va passar i per què, sinó que havia d'aconseguir veure els homes i les dones del passat tal com es perceben ells mateixos, a través del prisma del seu propi moment històric.

□ Enric Iborra